

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Ξιδερόκαστρο

Αὐτὸ θὰ πῇ Ντεμίρ-Ίσσάρ-Βράχος—κάστρο—Ξιδερένιος. Καὶ εἶναι πραγματικῶς σιδερένιο τὸ κάστρο ποὺ ζῶνει τὸ χωριό. Θέλουν νὰ τὸ ὀνομάσουν καὶ καλὰ μὲ ἑλληνικὸν ὄνομα, καὶ γιὰ τοῦτο τὸ γράφουν Δεμίρ-Ίσσάριον· μερικὲς μάλιστα ἐφημερίδες καὶ ἀκόμη Ἑλληνικώτερα (!!) Δεμίριον Ίσσάριον· τοὺς κατοίκους λοιπὸν ; Δεμιριοῦσариωτες ; Γυρίζεις τὸν ὑποκόπανο νὰ τσακίσῃς ὅλους αὐτοὺς τοὺς.... Ίσκαριώτες ποὺ κάνανε τὸ Κιλκίς· Κιλκίδα ἢ Κιλκίσιον ! "Αἰ" δὲν χύθηκε τὸ αἷμα 10 χιλιάδων στρατιωτῶν γιὰ τὴν Κιλκίδα, μωρὲ στενοκέφαλοι ! οὔτε στήθηκεν ἐκεῖ πέρα τὸ λαμπρότερο τρόπαιον τῆς τελευταίας ἐποχῆς τοῦ αἵωνα μας ! Γιὰ τὸ «Κιλκίς» τὸ ἀθάνατον καὶ ἱσάξιο τοῦ Μαραθῶνα Κιλκίς, ἔγιναν αὐτὰ καὶ γιὰ τὰ στενὰ τοῦ Ντεμίρ-Ίσσάρ, θανατῶν ἀκόμη τὴν τέχνη τοῦ Βασιλεῦς μας καὶ γι' αὐτὰ πῆρε τόση δόξα ὁ Βουλγαροκτόνος πρὸ ὀχτακώσων χρόνων !

"Ὅ,τι κι ἂν πῆτε ὅ,τι κι ἂν κάνετε, τὸ Κιλκίς ἔσται γραφτὴ στὴν ἱστορίαν καὶ τὰ στενὰ τοῦ Ντεμίρ-Ίσσάρ θὰ τὰ μελετοῦν ὅλοι οἱ στρατιῶται τοῦ κόσμου.

Τουλάχιστον δὲν τοὺς δίνουν τὶς παλιὰς ὀνομασίες τους ; Μήπως ξέροιν ἱστορίαν ; ! Ἀλλὰ νὰ τὰ μεταφράσουν ἅπ' τὸ Τούρκικον ἂν μεταφράζονται, ὅπως τὸ Ντεμίρ-Ίσσάρ π. χ.

Τί καλύτερον, χαρακτηριστικώτερον καὶ πιὸ λεβέντικο καὶ ἀληθινὸν ἀπὸ τὸ Ξιδερόκαστρο ;

Τὸ γλυκὸ μου σπιτάκι

Κλείνει χρόνος ποὺ δὲν εἶδαμε τὸ γλυκὸ μας σπιτάκι, ποὺ δὲ νοιώσαμε τὰ γλυκὰ χάδια ἀπὸ μητρικὸ χέρι, τὸ ἀλαφρὸ γλυκὸ χεράκι τῆς μάνας καὶ δὲ νοιώσαμε ἀδερφικὸ φίλιν γεμάτο ἀγάπην καὶ φιλτρο. Δὲν ἀκούσαμε ἀσημένια φωνοῦλα νὰ μᾶς φωνάζῃ στὰ κρυφὰ γιὰ νὰ κοιταχτοῦμε στὰ μάτια καὶ νὰ κοιτάξουμε ὡς μέσα στὶς ψυχὰς !... "Αἰ ! τὸ σπιτάκι μας ἐκεῖ στὴν ἄκρην τοῦ δρόμου, στὴ γωνιά, μοναχικὸ, ἡσυχ-ἡσυχ, γεμάτο μελαγχολία καὶ πόνο γιὰ τὴν στέρησίν μας. Καλὸ μου σπιτάκι· πῶς θέλω τὴ γαλήνη σου ! πῶς ποθῶ τὴ ζεστασιά σου ! Ἐδῶ μέσα στοῦ βορῆα τὰ φυσιόμενα, ποὺ μὲ δέρνει τ'ἀνεμόβροχι κα' ἢ παγωνιά τῆς ἀνγῆς, μὲ τὴ λαχτάρα σὲ θυ-

μοῦμαι κα' ἢ θύμησίν σου μοναχὰ μοῦ κάνει καλὸ· μοῦ θερμαίνει τὰ ξιλησμένα πόδια καὶ μοῦ μυλᾷ κώνει τὰ δάχτυλα τῶν χειρῶν !

"Ενας χρόνος, ποθητὸ μου σπιτάκι, ποὺ λείπω ἅπ' τὴ στοργικὴ ἀγκαλίτσα σου καὶ δὲ σὲ εἶδα καθόλου. Οἱ μπόρες τοῦ χειμῶνα, ποὺ εἴτανε βαρὺς φέτος—πόσο βαρὺς φέτος—πόσο βαρὺς εἴτανε φέτος ὁ χειμῶνας !—καὶ ὁ λίβας τοῦ καλοκαιριοῦ— ποὺ μᾶς στράγγιζε κάτω ἀπὸ τὸ σταντήρι—σ' ἄρισαν ἀρά γε ἀπείραχτο ! ; (Ὁ μικρὸς σου κηπάκος, ἢ αὐλίτσα σου μὲ τὸ πηγᾶδι, καὶ ἢ πυροστιὰ σου, ἢ θεία πυροστιὰ σου ! "Α ! πῶς τὰ θυμοῦμαι ὅλα σου τὰ καλὰ· τὰ χαρίσματά σου, ἐλλογιμένο μου σπιτάκι ! Πουθενά, καὶ σ' τὸ λέω μὲ πόνο, καὶ σ' τὸ λέω μὲ χαρά, πουθενὰ γλυκὸ μου σπιτάκι δὲ βρῆκα τὴ γαλήνη σου, τὰ χάδια σου καὶ τὴ στοργή σου....

Σπίτι μου· γλυκὸ μου σπιτάκι, πότε θὰ σὲ ξαναῖδῶ ;...

K. ΝΤΑ-ΙΦΑΣ

© Ὅ,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Δὲν ἄρесе καὶ τόσο τὸ «Ζευγάριον» τοῦ Γρ. Ξενόπουλου. Ὁ κόσμος γέλασε, ἴσως καὶ ποῦ δὲν ἔπρεπε νὰ γέλασιν κα' ἔμεινε ἀσυγκίνητος, ἴσως καὶ ποῦ ἔπρεπε νὰ συγκινηθεῖ. Τὸ γιατί, μᾶς τὸ λέει ὁ Ἀναδρομάκης στὴν «Ἐστία» τῆς Τετράδης, στὸ ἄρθρον του «Ἡ παλαιὰ Ζακυνθος». Τὸ ἔργον τοῦ Ξενόπουλου, κατὰ τὸν Ἀναδρομάκη, μᾶς ζωντανεύει μίαν φάσιν τοῦ Ζακυνθινοῦ παρελθόντος, τὴν ὁποίαν διὰ νὰ τὴν ἐκτιμήσῃ κανεὶς δὲν πρέπει νὰ τὴν ἴδῃ ἀπὸ τὴν σημερινὴν σκοπιάν. Θὰ τοῦ φανῇ ὅτι βλέπει γελοῖότητας μόνον καὶ παρωδίας ἄλλου πολιτισμοῦ. Κι αὐτὸ ἀληθινὰ συνέβηκε στὸ θέατρο.

— Ἀπὸ τίς ἐφῆτα τοῦ περασμένου μῆνα δημοσιεύεται στὴν «Πατρίδα» μιὰ δυνατὴ στρατιωτικὴ ἱστορία γιὰ τὸν Ἑλληνο—Βουλγαρικὸ πόλεμον, γραμμένη ἀπὸ τὸ φίλον μας Μ. Α. Ροδά. Γιὰ τὸν θάνατον τοῦ Βελισσαρίου γράφει στὸ ἡμερολόγιον τῶν 12 τοῦ Θεριστή. «Ὁ τρομερὸς διώκτης τῆς Βουλγαρίας πάει στὸν κάτω κόσμον νὰ ξεκουράσῃ τὸ κορμί του. Πτο καιρὸς. Ἡ τύχη ἀμέτρητες φορὲς τὸν ἐπροστάτευε, τώρα τὸν σκεπάζει ἕνας λερωμένος, κόκκινος ἀπὸ αἵματα μανδύας, ἕνας μικρὸς κορμὸς ἐλάτου γιὰ προσκέφαλον, τὸ σπαθί του δίπλα, τὸ ρεβόλβερ κρεμασμένο, «γιὰ νὰ στέκει ὀρθὸς νὰ πολεμᾷ καὶ δίπλα νὰ γιομίζει» στὸ κιβώρι. "Ὅλη ἡ νύχτα ἔπερασε μὲ τὸ τρομερὸ τραγούδι τῆς βροχῆς, τῶν κεραυνῶν, τὸ βοῦισμα τῶν νεφῶν ποὺ κατεβάζουν τὰ λαγκάδια κα' ἔχυνόντουσαν ἀπὸ καταρράχτες τρομεροῦς. Τραγουδοῦσαν τὸν ἔνδοξον πολέμιστή. Οἱ Βούλγαροι ἐκεῖνο τὸ βράδι ἐκοιμήθηκαν μ' εὐχολογίαν, τὸ φᾶσμα του δὲν τοὺς ἐτάραξε».

— Ἡ ἱστορία αὕτη θὰ τυπωθεῖ καὶ σὲ ἰδιαίτερον βιβλίον.

— Περασμένα φύλλα τοῦ «Νουμά» πουλιοῦνται καὶ στὸ καινούριον βιβλιοπωλεῖον Γ. Βασιλείου καὶ Ε. Κουκλάρα, πλάι ἀπὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ἐστίας». Στὸ προδεδειγμένον αὐτὸ βιβλιοπωλεῖον βρίσκονται καὶ ὅλα τὰ δημοτικὰ καὶ βιβλία σὲ καλὰς τιμὰς.